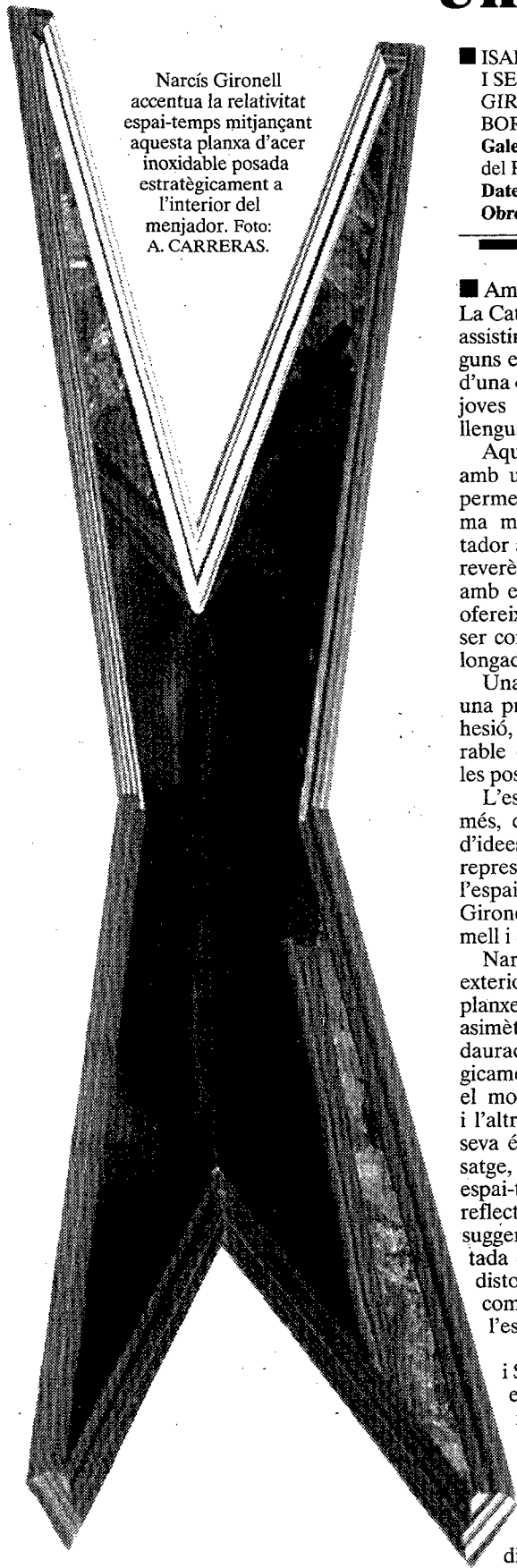

Una mostra de l'art dels 90

Narcís Gironell accentua la relativitat espai-temps mitjançant aquesta planxa d'acer inoxidable posada estratègicament a l'interior del menjador. Foto: A. CARRERAS.

■ ISABEL ROURA, ÒSCAR GAMELL I SERVAND SOLANILLA, NARCÍS GIRONELL, JANO PALMADA, BORJA ZABALA

Galeria: Restaurant La Catedral del Vi, del Port de la Selva.

Dates: Fins al 31 d'agost.

Obres: Fotografia, intervencions.

TAT PARÍS

■ Amb la col·lectiva que el restaurant La Catedral del Vi ofereix actualment, assistim a una interessant mostra d'alguns exemples de l'art dels 90, partint d'una oferta variada de noms d'artistes joves que treballen amb diferents llenguatges.

Aquesta exposició se'ns presenta amb un doble interès. D'una banda, permet contemplar unes peces de forma més propera que ajuda l'espectador a perdre aquest temor i aquesta reverència a què ens han acostumat amb els objectes artístics i, de l'altra, ofereix a les peces la possibilitat de ser contemplades amb la mirada prolongada que l'art actualment necessita.

Una mostra que, plantejada sense una prèvia temàtica unitària o de cohesió, aconsegueix un resultat admirable en estructurar-se a l'entorn de les possibilitats que ofereix l'espai.

L'espai és utilitzat com un element més, capaç de suggerir una infinitat d'idees i propostes a l'artista. El més representatiu d'aquesta integració en l'espai és el treball proposat per Narcís Gironell i la intervenció d'Oscar Gamell i Servand Solanilla.

Narcís Gironell explota el paisatge exterior i interior amb dues grans planxes d'acer inoxidable retallades asimètricament i emmarcades en fusta daurada. Una s'ha col·locat estratègicament a la façana per reflectir-hi el monestir de Sant Pere de Rodes i l'altre, a l'interior del menjador. La seva és una referència directa al paisatge, accentuant la relativitat entre espai-temps. Uns suports que sempre reflecteixen la realitat però, alhora, suggereixen que cap imatge representada és real, sinó un joc d'aparences distorsionades tant pel mateix suport com pel punt de perspectiva de l'espectador.

La intervenció d'Oscar Gamell i Servand Solanilla s'estructura en el temps real de l'obertura del restaurant. Durant dos mesos, es presenta al menjador una taula diferent de les altres, ocupant en sentit rotatiu un lloc diferent a cada àpat per tot el local, i amb una carta també diferent.

La intenció de Gamell i Solanilla és, segons expliquen ells mateixos, «fer funcionar la taula com un element activador d'una situació d'instabilitat, que possibilitarà l'autoconsciència d'un nou sistema de relacions basat en la confusió».

La taula jugarà el paper d'entitat, debilitant el caràcter d'escultura-instal·lació, ja que està ocupada. Els ocupants seran alhora «espectadors en el context immediat de la taula» i «actors en el context general del restaurant», i la taula jugarà constantment el paper de màscara, com en una antiga funció de teatre.

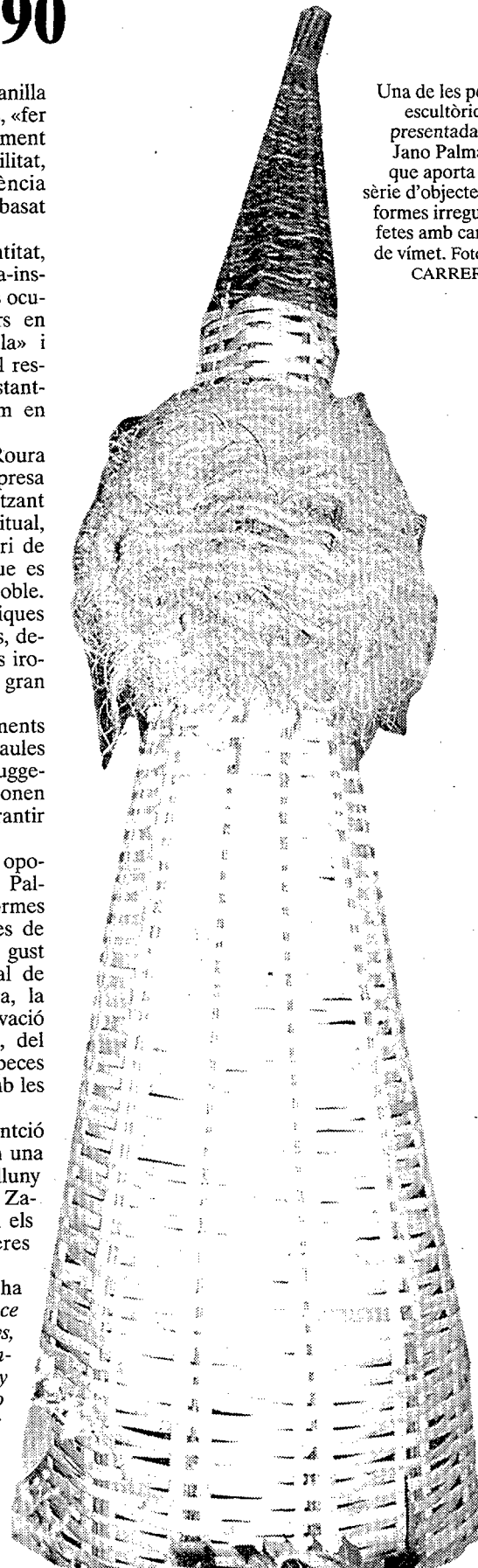
El treball que presenta Isabel Roura significa una nova i grata sorpresa dins de la seva producció. Utilitzant la fotografia com a mitjà habitual, el seu treball és com un escenari de realitats i ficcions, d'objectes que es mouen entre la imatge i el seu doble. Colors cridaners i formes simbòliques que, partint d'objectes quotidians, defineixen uns prototipus de subtils ironies però, al mateix temps, de gran poder comunicatiu.

En l'obra d'Isabel Roura, elements com fruites, coberts, verdures, taules parades... acompanyats d'una suggerent roba interior femenina, donen els ingredients necessaris per garantir una bona vetllada.

En una direcció completament oposada, trobem les peces de Jano Palmada. Objectes escultòrics de formes irregulars realitzades amb canyes de vímet. Si per una banda és el gust per allò més manual i artesanal de la tècnica, de l'ofici, per l'altra, la intervenció de la creativitat i innovació en la manipulació del material, del volum, converteixen aquestes peces en una inevitable comparació amb les coses senzilles.

Seguint el recorregut de presentació d'obres a La Catedral del Vi, en una de les sales més apartades i lluny del menjador, el performer Borja Zabala presenta retolats els títols i els continguts de les seves darreres performances.

Preguntant-se sobre «Quina ha de ser la pràctica de la performance avui dia?», els seus títols *Boys*, *Beuys*, *Boys*, *Parfum/Performance* / *For men*, *Cómo ser artista y no morir en el intento* o *El precio justo*, són suficients per complir alguns dels requisits que l'autor demana: «Que no cansi (...), que sigui incisiva amb el mitjà i crítica amb el context...». Un treball, el de Zabala, veritablement «possible, eficaç i real».

Una de les peces escultòriques presentada per Jano Palmada, que aporta una sèrie d'objectes de formes irregulars fetes amb canyes de vímet. Foto: A. CARRERAS.

Jazz a Olot (1993), de Salvador Palou Vilà.

Palou Vilà exposa els seus dibuixos a Camprodon

■ Camprodon.— L'artista de Molins de Rei Salvador Palou Vilà presenta una sèrie d'aquarel·les a la galeria El Forn de Camprodon, en una exposició individual que es podrà veure fins al dia 20 d'aquest mes. Amb un clar predomini dels colors ocres,

blaus i liles, les pintures de Palou Vilà reflecteixen escenes i ambients de la vida urbana de manera càlida i harmoniosa. Els seus personatges se succeeixen en una obra en què el dibuix capta la realitat fugaç i el color l'enriqueix. /T.C.

Les extenses àrees de color són constants en l'obra de Joan Domènech.

Aquarel·les de Joan Domènech a la galeria Fajol

■ Figueres.— El pintor Joan Domènech exposa la seva obra aquests dies, fins al 10 d'aquest mes, a la Galeria Josep Fajol de Figueres. El més característic de les aquarel·les de Domènech és el tractament temperamental que aplica en la utilització

de colors. Les extenses àrees de color s'organitzen en la superfície pictòrica explicant realitats semicultes a primera vista, a través de les quals recrea un joc de formes, elements i signes màgics amb la naturalesa com a principal font d'inspiració. /T.C.